

Алексеевко Михайло

На російсько-українській війні під Кременіною загинув волонтер спільноти «Будуємо Україну разом» Михайло Алексеевко.

Михайло народився у Слов'янську. Навчався у місцевій школі №8, був стипендіатом міської ради як обдарований учень. Школу закінчив із золотою медаллю. У 2017 році закінчив кафедру політології Харківського національного університету імені Василя Каразіна. Співпрацював із Фондацією громадських ініціатив та ГО «Будуємо Україну разом». На початку повномасштабної війни він евакуювався зі Слов'янська до Львова і вже туп пішов в 125 окрему бригаду ТРО. Згодом поїхав воювати на Схід (солдат-стрілець, позивний «МС»). Часто ще жартував, що евакуювався з дому, щоб знов туди повернутись. Нагороджений орденом «За мужність» III ступені (посмертно).

В скарбничках нашої пам'яті ми трепетно бережимемо кожну хвилину проведену з ним.

Михайло був палановитою особистістю, волонтером за покликанням, людиною, яка завжди все робила на совість. Міша багато жартував, придумував смішні кричалки і якимось так гуртував всіх. БУР прожив спільно із Михайлом дуже багато. Він залишиться у спогадах десятків волонтерів різних волонтерських таборів (близько 20). І хай він залишиться і у наших діях, бо своїм життям він вчив нас працювати, допомагати і жити задля своєї країни.

Дмитро Лаврик, майстер БУРу, пригадує: «Михайло був рушієм позитиву. Де б не знаходився, він змушував посміхатись навіть у найсумнішій і найважчій хвилині. Завжди міг щось порадити, ділився досвідом та часом. Він показав усім, якою саме ЛЮДИНОЮ треба бути: готовою допомогти тим, хто потребує і відважною у часі війни».

Олексій Лавриненко, волонтер (Суми), згадує: «Будуй Україну, будь Собою», - таке мотто раніше вживали в БУРі у своїй комунікації. Михайло і його особистість - наочна репрезентація цих слів! Бути собою - одна з його супер-сил, і це напевно найперше, що одразу відгукується в мені, згадуючи Мішу.

Творити щось цінне навколо було його життєвою звичкою, не просто продуктивне наповнення вільного часу. Його жага пізнавати нове та докопуватися до знань мала ширину від тем громадянської освіти, активізму та політичної діяльності, до іноземних мов, до релігії і навіть до відповідального ставлення до природних ресурсів та переробки органічних відходів.

Власне майже будь-хто, хто торкався спільноти БУР, напевно щось чув про Мішу та байки про «zero-waste», підхід на активностях, де він теж брав участь. Комендантська роль та загальний

комфорт щодо побуту теж були за ним та його власною ініціативою. Роль, яку Міша з натхненням та гордістю брав на себе. Майже завжди у шльопках, причому навіть на об'єкті, водночас уважний до потреб, безпеки, запитку інших. Усміхнений, відкритий, зацікавлений піднімати серйозні теми, слухати, отримувати зворотній зв'язок.

Дякую тобі за приклад гідного, наповненого сенсом та цілеспрямованістю життя! Вдячний, що мав можливість поркнутися своєї особистості.

Вічна Пам'ять...»

Андрій Кузьмяк, волонтер (Нижанковичі), пригадує: «Коли я бачитиму, як цвістиме на українських нивах гречка - я пригадуватиму тебе Міша. Хоча ні, мабуть це звучить надто по ліпературному і дещо пафосно. Ти ж був людиною, яка цінувала простоту у всіх добрих сенсах цього слова. Тож справедливіше буде сказати: кожного разу, коли їстиму свою улюблену гречку - пригадуватиму тебе Міша».

Він завжди був душею і «самопроголошеним» комендантом на кожному з БУР-таборів, на який приїжджав. Особливо старався не пропускати таборів на Сході, який віддано любив і своїм прикладом переконливо доводив, що Донбас це така ж колоритна, нормальна і справжня Україна.

Ми познайомилися на таборі в м. Добропілля і одразу подружилися. Спільна любов до історії, до простоти в побуті, до таборової гречки.

Наступний раз ми мали нагоду бачитися вже у Львові під час повномасштабного вторгнення в домі Вуйка Богдана, який став на той час і домом для Михайла, як і для багатьох інших людей, які рятувалися від російського «визволення».

Міша переїхав до Львова і знову почав волонтерити. Навесні був мобілізований, а з літа вже боронив Харківщину, Донеччину і Луганщину.

Ми так і не встигли надіслати Міші подарунок від спільноти БУР, який готували для наших волонтерів, що спали до лав збройних сил. За день до Великодня російська «братня любов» вбила Михайла.

Вбила цілий світ. Такий прекрасний в своїй відкритості і колоритності світ Михайла. Світ відданої любові до рідного краю, заради якого Міша штурмував історичну науку, на 200 балів здавав ЗНО, організовував численні акції задля підтримки і промоції українського Сходу. Світ неповторного, такого живого гумору. Світ незабутніх кричалок і часом таких дивакуватих таборових енерджайзерів. Світ відповідального споживання і відповідального творення продуктивного середовища навколо себе. Світ, який навчив нас цінувати простоту, різноманіття і сміливо йти назустріч іншому. Росія вбила Мішу. Але вбила лише фізично.

Михайло Алексеєнко назавжди в наших серцях - назавжди в строю будівничих нової кращої

України!»

Михайло Малкуш, волонтер (Львів) згадує: «Михайло до війни він працював рекрутером - ще один непереможний берсерк створений для війни.

Ми познайомилися на БУР-таборі в Соледарі. Він там відбудовував і ремонтував хапу сім'ї, яка потребувала допомоги. Михайло був втіленням радості, доброти і любові. Пізніше я дізнався, скільки ще всього він робив, щоб на його Донеччині люди могли жити нормальним життям.

А потім він пішов воювати. Він був піхотою, мінометником і потім штурманом. Хвалився, що вони влучно попрацювали. Казав, що не хоче писати про те, які жахливі речі відбуваються у Бахмуті.

Михайло загинув в квітні 2023 р. в бою під Кременною. Навряд чи він отримає звання Героя. Навряд чи його б це засмутило. Але після перемоги, в його рідному Слов'янську точно має бути місце, яке збереже пам'ять про нього. Куди ми будемо приїжджати і переглядати фотографії з табору і відео з війни. І згадувати, яким він був. І якими ми маємо бути.

Нам часто говорять, які прекрасні люди нас оточують. А цих прекрасних людей все менше і менше»

Мишко, наша спільна вапра горітиме доти, доки ти нам свіпитимеш зоряним світом!

Любимо! Дякуємо! Пам'ятаємо!

*Спогади зібрав та записав волонтер майстер ГО
«Будуємо Україну разом» (БУР) Величко Богдан*

